

Τί βάρος ἀφροέθη ἀπὸ τὸ στήθος της... τί βάρος!!
— Πῶς εἶσαι, "Ελλην; καλλίτερα; τί ἔπαθες
παιδί μου; ποῖς σ' ἐπίκρανε; Ὑποφέρεις;

— Τώρα ὄχι. Εἶμαι εὐτυχής τώρα. "Αχ τί εὐτυ-
χία, δὲν ἔγασα τὴν ἐκτίμησίν σας, ναί; δὲν τὴν
ἔχουσα. Μοῦ δίδετε τὸ χέρι σας.

Ἐκράτησε τὴν χεῖρα τοῦ ἱατροῦ μέσα εἰς τὰς
φλογισμένας χεῖρας της, τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη
της, ἔστεφανώθη μὲ τὰ ἄνθη ποῦ τῆς ἔφερεν ὁ
ἱατρός καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων της
ψιθυρίζουσα

— Θεέ μου, τί εὐτυχής ποῦ εἶμαι;

Ἀπεκοιμήθη διὰ τὴν μὴ ἐξυπνήσῃ πλέον καὶ ὁ
ἱατρός μὲ ὕψος ἀνθρώπου θριαυδεύοντος, ἀνέκραξε.

— Ἀπέθανεν εὐτυχής. Αὐτὸ δὲν ἦτο ἔργον τῆς
ἐπιστήμης. ἦτο ἰδικόν μου ἔργον.

Κατέπιν ἔκλαυσε πικρὰ ἔχρσε μίαν φίλην.

Ἀλλ' ἡ εὐτυχία της, ἡ-ο ἄρα γε ἔργον ἰδικόν του;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΑΣ "ΑΤΘΙΔΑΣ,

I

Ζωή Ἀλμέιδα.

Ὡς σὴν ἀμυλοφάνταχτην ἡλιόπλοστη ἐμμορφία σου
Ὡς ποῦ ταῖρά; ἡ ἀφροσύνη τοῦ πόθου ἡ γλυκιάδα
καὶ τῶν ὀνείρων ἡ ὀκνία εἰς τὴν λευκὴ θεωρία σου
καὶ ἡ γλυκὴ καὶ ἀνέγγιχτη τῆς παρθενίας ἀγνάδα!

"Ὡ! σὴν βασιλικὴν αὐτὴ ἐμμορφία σου τὴν οὐράνια
Ποῦ πένθος τότοι' ὀλόμαντρο νέφος τὴν στεφανώνει
Ὡς ποῦ τυριάζει τοῖς ἀνδρῶν τοῦ ἐβδόμου ἡ περηφάνια
Ποῦ καὶ τὰς πειρὰς τοῦ μέτωπο σηκώνει!

Ναί— τὴν αἰθέρια τοῦ λευκοῦ τοῦ ἄστεως, ποῦ μοιάζει
Κάθε γλυκὴ σου ἀνάδεμνα ποῦ τόσος συναρπάζει.
Σὰ μουσικὴ Βαγρερικὴ— ναί! ἡ τριανταφυλλιά σου
καὶ δροσοστάλαχτ' ὅλη σου ποῦ ὁ γιονιὰς τὴν φλέγει
θὰ μαραινόταν σὺν χαρᾷ τὸν ἥλιο, καὶ ἡ ματιά σου
τίποτε πειρὰ δὲ θάλεγε ἀπ' ὅσα τώρα λέγει.

II

Σοφία Σκανδαλίδου.

Ὡς γέλοιό σου ὡς μαγιάτικη ἀστράφτει ἀνατολὴ
Ὡς καὶ σὴν ὀλόχαρη ὅλη σου ποῦ λάμπουν ἡ δροσιὰς
Τριανταφυλλένιες καὶ γλυκιὰς ἀνοίγουν ἐμμορφίαις
καὶ ὡς τὴν περτάμορφη ἦν προβάλλεις τριποταλή.

Μὰ μέσα στοὺς θαμπωτικούς τοὺς ἥλιους τῶν ματιῶν
Μιὰν ἄλλη ἀποπνεύστη ὅλη ἄγρευτη γροικῶ
καὶ μέσα σὺν ἀσάλευτης γαλήνης τὸ βοθρὸν
Κάποια γοργόνα στὰ ἄνθη τῶν ἔκτων τῶν βαθύων.

καὶ σὴν ὀλόλαμπρη χαρὰ τοῦ ἀγνιστοῦ σου ὀνείρου
Κάποια νεφέλη ὀλόχαρη καὶ διάφανη προβάλλει
Μὲ τὴ μορφή σου, ἀφροπλοστη νεράϊδα τοῦ Φαλῆρου!
καὶ ἀπ' τὸν πλανήτη μας περὶ μὰρκοσθενμένα κάλλη
Σὰν ἄγγελος μελάγχρολος, λευκὸς τοῦ Παραδείσου
καὶ μοιάζει οὐράνιαν ἔκστασι, καὶ μοιάζει τὴ ψυχὴ σου!

III

M. Viscardi.

Ὡς ποῦ τὰ μαῦρα μάτια σου χτυπᾷ ἡ ὁμορφία σου
Ὡς Σὰ λιόπυρο θαμπωτικὸ, καὶ ἡ φλογερὴ σου ρεῖστη
Κεῖν δὲ τὴν ἀνάλαφρη γαλῶνα φορεσιά σου
Σὰν ὀρεστιάς δροσπλοστη προβάλλεις πρώτη πρώτη!

Λυών ἡ λαχτάρα ἡ καθε μιά μπρὸς στὰ σκληρά σου κάλλη
Ποῦ ἀγαλματώδους τὴν λευκὴν αὐτὴ κορμιοστασιά σου!
καὶ ὅσοι δὲ ἰδοῦν δὲ φθοροῦν στὸν κόσμο μοῖραν ἄλλη
Ἀλλὰ τὴ γῆν ὅπου πατοῦν τὰ πόδια τὰ χυτὰ σου!

Δὲν εἶσ' ἐν καμνί' ἀγρὴ νεράϊδα φαντασμένη
Ἐντὺν δὲν εἶσ' ἐν τῇ γῇ καὶ ὀνειρογεννημένη,
Ὡς ἡλιοστάλαχτη ἐμμορφία καὶ ζωτανὸ λουλοῦδι
Ποῦ μᾶς μεθάει τὸ μῦρό σου καὶ τὸ γλυκὸ σου ἀγέρι,
Ποῦ ἀκόμα καὶ ζωγραφιστὴ δὲν ἔχεις ἄλλη ταῖρι,
Κιόπου ἐσεῖ τῶν τραγουδιῶν σου πρὶν τὸ τραγοῦδι.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΝΗΣ

ΕΝ ΤΩ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΩ ΠΙΣΗΣ

... Ἀλλ' οἶφνης ὁ ὀφθαλμὸς μένει ἀκίνη-
τος, μυστηριωδῶς πῶς καὶ παρὰ θέλησιν προση-
λούμενος ἐπὶ πυρακτώσεως πενθίμου καὶ τρο-
μακτικῆς θέας. Εἶναι δὲ αὕτη ἡ περίφημος τοι-
χογραφία τοῦ διασήμευ Φλωρεντίνου ζωγράφου,
γλύπτου, ἀρχιτέκτονος καὶ ποιητοῦ Ἀνδρέου
Ὁρκάνια, κατὰ τὴν ἸΔ' ἑκατονταετηρίδα ἀμυ-
σαντος, ἡ γ' ὡστὴ τῷ ὀνόματι:

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Παρίστησιν αὕτη τὸν Θάνατον περτωτόν, ἀγ-
κιστροειδεῖς πόδας ἔχοντα, κρατοῦντα δρέπανον
καὶ περιβεβλημένον θώρακα σιδηροῦν. Χαμὰ δὲ
καίται σωρεία πτωμάτων ἀνθρώπων οἵτινες ἀπώλε-
σαν τὴν ζωὴν ὑπὸ τοῦ ἀναλήτου δρεπάνου βληθέν-
τες· πλείστοι δὲ τούτων, ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν αὐτῶν
σημείων τε καὶ γνωρισμάτων, δεικνύουσι τὴν
κοινωνικὴν τάξιν εἰς ἣν ἀνήκουσιν. Ἀντιθέτως
δὲ πρὸς τὴν ἀπαισίαν ταύτην θέαν φαίνεται κη-
πος τερπνός, ἐνθα τῶν χρόνων ἐκείνων ἄρχοντες
καὶ δεσποῖναι φαῖδρως ἀναστρέφονται, ἐτι δὲ καὶ
ἐρωτικῶς, ὡς ὑποδεικνύουσι δύο ἱστάμενοι ἐρω-
τιδεῖς. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ ἄρχων τῆς
Λούκιης, ὁ περιώνυμος γιβελλίνος πολέμαρχος
Καστρούκκιος-Καστρακάνης, ἔχων ἐν τῇ πυγμῇ
ἱέρακα, κατὰ τὸ κρατοῦν τὸν αἰῶνα ἐκείνον ἔθος·
ἐκ δὲ τῶν καθημένων παρ' αὐτῷ δεσποινῶν εἶναι
καὶ ἡ Διάλτα, σύζυγος τοῦ ἐκ Πιστωρίας Φι-
λίππου Τέδικου, προδόσαντος, ὡς λέγουσι, τὴν πα-
τρίδα αὐτοῦ ἵνα κατοστήσῃ ἄρχοντα αὐτῆς τὸν
Καστρούκκιον. Πρὸς τὸν εὐθυμον καὶ ἐρωτικόν
τοῦτον ὁμιλον στρέφεται ἀκριβῶς ὁ Θάνατος,
ἀπαξιῶν τὰς ἱεσσίας πληθύνους δυστυχῶν τινῶν
ἀναπῆρων καὶ ἐπαιτῶν, μάτην ἐπικαλουμένων τὸ
δρέπανον αὐτοῦ. Ἀλλῃν ὥραϊν ἀντίθεσιν παρου-
σιάζει ὁμήγουρις ἐπιφανῶν ὑποκαίμενων, μεταβαι-
νόντων εἰς θῆραν ἐν ἐξάλλῳ χαρᾷ καὶ προσκρούον-
των καθ' ὁδὸν πρὸς τρία πτώματα βασιλέων· τὸ
μὲν εἶναι τυμπανιαῖον, τὸ δὲ ἐν ἀποσυνθέσει καὶ
τὸ τρίτον σκελετῶδες. Ἐκεῖ δὲ ὅσιός τις ἀσκη-
τῆς, Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος, ὡς ὑποθέτουσι, δει-
κνύει αὐτοῖς πόσον εὐκολὸς εἶναι ἡ ἀπὸ τῆς ζωῆς
εἰς τὸν Θάνατον μετάβασις, ἐνῷ τέσσαρες μο-
ναχοὶ φαίνονται ἄνωθεν τῆς εἰκόνης θεωροῦντες
τὸν θάνατον μετὰ ψυχικῆς ἡρεμίας. Καὶ λήγει
τὸ μῦρσιμον ὄραμα διὰ τινος ἐπεισοδίου, ὅπερ
πολὺ ἔχει σήμερον τὸ κωμικόν, οὐχὶ ὅμως καὶ
τότε, ἐποχὴν πίστεως καὶ φόβου: λήγει διὰ τῆς
ἀρπαγῆς ἀγίων τινῶν καλογραφίων, αἱ ἀρπάζουσιν
εἰσερχθεῖς δαίμονες. Ἀλλὰ διατί ἄρα γε ἡ φρι-
κώδης καὶ σπαραξικάρδιος αὕτη θέα; νὰ ἐρριψεν
ὁ ζωγράφος τὰς ἀγίας καλογραφίας εἰς τὰς ἀγκά-
λας τῶν δαιμόνων ἐκ πνεύματος ἐκδικήσεως, διότι
αἱ καλογραφίαι ἐκ πολλῆς ἀγιότητος δὲν ἔστερξαν

νά πέσωσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ζωγράφου ; οὐδὲν ὁλως ἀπίθανον. Ὁ αὐτὸς Ὁρκάνιος ἐν τῇ *Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ*, τῇ τοσοῦτῳ παραδόξῳ καὶ ἀλλοκότῳ ἐκείνῳ τοῦ Κοιμητηρίου τοιχογραφίᾳ, δὲν παρέστησε, κατὰ τὸν Οὐαζάρην,¹⁾ τοὺς μὲν φίλους αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν καὶ μακάρων τοῦ Παραδείσου, τοὺς δ' ἐχθροὺς μεταξὺ τῶν κατηραμένων, μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων τῆς Κολάσεως ; ταῦτά δὲ ἀπεικόνισε δι' ὑδρογραφίῶν καὶ ἐν τῷ περιφώμῳ τῆς Φλωρεντίας ναῶ τοῦ Ἀγίου Σταυροῦ (Santa Croce). Ἀλλὰ μὴ ἐπισκιαζόμεν διὰ σκανδαλωδῶν ἀγκάλης ὑποθέσεων τὴν μνήμην τοῦ εὐσεβοῦς ἐκείνου καλλιτέχνου, καὶ μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὁ Διάβολος κυριαρχεῖ κατὰ τὸν Μέσον Αἰῶνα, χρωματίζων τὸ πᾶν εἶναι τὸ ἄρτυμα παντὸς μεσαιωνικοῦ τέχνης ἔργου, ὡς ἔδειξε ἡμῖν ἤδη Ὁ Κάπηλος καὶ ὁ Γάττος, Ὁ Σπινέλλης καὶ ὁ Ἐωσφόρος²⁾

Ε. Κ. ΑΣΩΠΙΟΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΜΟΥ

Ἀφιερῶται εἰς ὅλον τὸν κόσμον

Ποτὲ δὲν μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ ἀλήθεια· τὸ ψεῦδος πάντοτε. Μεγαλειτέρα ἱκανότης χρειάζεται διὰ νὰ πλάσῃ τις ἐν ψεῦδος ἢ διὰ νὰ εἴπῃ ἐν γεγονόσι.

Βάσις τῆς ἀρετῆς εἶναι ἡ ἀγνότης τῆς συνειδήσεως.

Θάρος ἀνευ θράσους δυσκόλως δύναται νὰ ἐννοήσῃ.

Εἰς τὴν Κων(σταντινούπολιν) πολὶν πλεονάζουν τὰ σκυλιά· ἐν Ἑλλάδι, οἱ ποιηταί.

Πολλῶν βιβλίων ἡ ἐπιτυχία ἐγκεῖται εἰς τοὺς τίτλους· πολλῶν ἀτόμων ἡ ἀξία ἐγκεῖται εἰς τὸ ὄνομά των.

Κανεῖς ἐπικηδεῖος ῥήτωρ δὲν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἐυγλωττίας ἐνός... ὠρολογίου.

Ὅταν ὁ Θεὸς ἤρχισεν νὰ πλάττῃ τὴν γυναικα, περισσοτέραν ὥραν θὰ ἐχρειάσθῃ βεβαίως διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς... γλώσσης τῆς.

Δ. Ι. Κ.

1) Vasari: Vitte dei Pittori, ἐν βίῳ Andrea Orcania.

2) Ὁρα «Πανακοθήκης», τεύχος Ε', σελ. 100.

ΤΟ ΓΥΜΝΟΝ

ΕΝ Τῇ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΙ

ΕΡΩΝΕΙΑΣ μειδίᾳ καὶ οἴκτου καὶ καταφρονήσεως χρησιμοποιοῦ ὡς ἀπάντησιν ὅσας ἐπὶ τῇ θέᾳ γυμνῶν διαμαρτύρονται οἱ σύγχρονοι σεμνότεφοι, καὶ ἡ συναίσθησις μοι ἀρκεῖ ὅτι κατὰ τὴν μεγάλην τῆς ἀληθείας ἀξίαν, ἵσταμένης πολὺ ὑπὲρ τῆς πτωχαλαζόνος ὑποκρισίας.

Εἶνε τόσον ταπεινὴ, περικορισμένη, ἀσύμμετρος, καὶ ἀφύσικος ἡ νεωτέρα ἀντίληψις, ὥστε πρὸ τῆς συγκινήσεως τῶν συγχρόνων νευροπάστων καὶ σκελετῶν, καθίσταται ἀνισορροπία ἡ ἀνάπτυξις τῶν νόμων τῆς ἡθικῆς ἐλευθερίας· ἐπειδὴ ὅμως, ὡς πάντα τὰ σοβαρὰ νοσήματα, καὶ τὸ προκείμενον κοινωνικὸν μόλυσμα ἐπιδρᾷ καὶ ἐπὶ τῶν ἰσχυροτέρων πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν ὀργανισμῶν, διὰ τοῦτο δὲν παρρηῶμεν τὸν κίνδυνον εὐρυνομένου, ἀλλὰ σπεύδομεν εἰς εὐγενὴ προσηλυτισμὸν, ἀπόστολοι ταπεινοὶ τοῦ φωτός, καὶ διεργηγεῖς τοῦ νόμου ὅστις συνενώνει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν ἐκλεκτῶν μὲ τὴν ἀφέλειαν τῶν νοούντων καὶ αἰσθανομένων τὸ καλόν.

Τὸ γυμνὸν εἶναι ἡ ἀγνοτέρα ἐμφάνεια τοῦ ἀληθοῦς καὶ φωτεινοῦ, τοῦ μὴ ὑποκειμένου εἰς ἀόριστον ἐπικρίσιν, τοῦ μὴ παρεξηγουμένου καὶ μὴ παραμορφουμένου.

Ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ κάλλος, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ τιμὴ ἐξωραΐζουσι τὴν ἰδέαν, ἀποθεοόμεναι, διαλάμπουσαι, θριαμβεύουσαι ἐν τῷ γυμνῷ.

Ὅ,τι ἡ ἀνθρωπότης ἐπιδεικνύει τέλειον ἐν τῷ βίῳ τῆς, ἀποτυπῶται γυμνὸν ἐν τῇ πινακοθήκῃ τῆς Ἀθανασίας.

Ἡ ἰδέα φαινή, θεσπεσία, νικήτρια, ἀνευ περιβλημάτων καὶ καλύπτρας, ἐμφανίζεται γυμνὴ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ἐν τῷ Καυκάσῳ, ἐν τῷ Γολγοθᾷ.

Γυμνή, ὡς ἡ ἀνατολὴ τῆς ψυχῆς ἐν τῷ παρθένῳ κόσμῳ τῆς Ἀγάπης.

Γυμνή, ὡς ἡ ἀφελὴς φύσις καὶ ὁ σιγῶν οὐρανός.

Γυμνή, ἐξερχομένη ἀπὸ τὸ μυστήριον καὶ οὐριοδρομοῦσα εἰς τοὺς αἰθέρας, παρὰ τὸν γυμνὸν Γαλαξίαν καὶ τοὺς γυμνοὺς τοῦ ἀχανοῦς ἀστερισμοῦς.

Γυμνὸν ἐστὶν ἀλήθεια.

Ἡ ἀρχαίότης εἶναι ἐν ἀπινδαλματῶν γυμνόν.

Τὸ γυμνὸν τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀρμονίας ἐν τῇ τέχνῃ.

Γυμνὸν ἐν τῷ πνεύματι, τῷ βίῳ, τῇ τέχνῃ, τῷ ᾗθει καὶ τῷ χαρακτήρι.

Ἡ Γυμνότης εἶναι ὁ θεσπεσιώτερος συμβολι-